

Vi kunne undersøge, om der er andre Straffemidler ved hvilke vi kunne naa det Maal, som vi skulle naa, nemlig en større Betryggelse end den, som vi nu have. Det er muligt, at saadanne findes, og hvis de findes, vil jeg meget gerne være med til at sætte dem ind i Loven i Stedet for Pryglestraf, som utvivlsomt har sine betænkelige Sider. Det ligger nær for os, som i vor juridiske Børnelærdom ere opdragne med dette, at Prygl er noget, der ikke kan være Tale om, at vi hellere tage andre Straffe end dem, naar de kunne paavises at slaa til. Kunne langvarige Frihedsstraffe, Tvangsarbejde eller andet føre til Maalet, godt, saa tage vi dem, men kunne vi ikke vinde Overbevisningen derom, kunne de Herrer ikke fremføre tilstrækkelige Grunde for, at vi kunne naa Maalet ad den Vej, saa siger jeg, at jeg vil ikke paa Forhaand afvise Pryglestraf. Jeg har her altid tænkt mig de Forbrydelser, som ere nævnte i § 3 under Nr. 1 og 2, som Tilfælde, hvor der navnlig kunde være Anledning til at anvende Pryglestraf. Over for de Herrer, som principielt afvise enhver Tanke om legemlig Revselse som Straf for voksne Mennesker, vil jeg pege paa, at de dog ikke ere bange for at anvende den som Nødværge. Ingen har noget imod, at den, der overfaldes, slaar fra sig af alle Livsens Kræfter, anvender det yderste Nødværge, skyder Angriberen ned, selv om den, der overfalder ham, maaske kun har villet tilføje ham en ubetydelig Legemsfornærmelse. Det er de ikke bange for. Nu ved jeg ganske vist, at der er teoretisk Forskel paa dette at anvende legemlig Vold som Nødværge og som Straf, men jeg beder alligevel de ærede Medlemmer at betænke, om Springet er saa overordentlig stort, om der er Grund til at gøre saa overordentlig stor Forskel mellem disse to Ting. Tænk paa et Mellemtilfælde. Tænk, at en Person bliver Vidne til, at en halv voksen Knægt eller en voksen Person forsøger Uterlighed over for et Barn. Naar en saadan Person nu gribes paa fersk Gerning, og man føler sig stærk nok dertil, hvem betænker sig saa paa at give ham saa „læsterlige Klø“ — lad mig blot bruge det Udtryk —, som det staar i hans Magt. Vil nogen gyse tilbage herfra ved teoretiske Betæneligheder om, hvilket Udskud i Samfundet den vedkommende saa senere kan føle sig at være. Jeg tror, det er andet end Hævnfølelse, der her giver sig Udslag, jeg tror, det er Selvopholdelsesdriften over for Samfundet, særlig over

for de smaa, der daarligst kunne værge sig selv. Det er al Lovgivnings og alle Lovgiveres skønneste Opgave at værne dem, der ikke kunne værge sig selv, og jeg tror, at i et Tilfælde som det, jeg nævnte, vilde de færreste betænke sig paa at slaa til, skønt det ikke er Nødværge, men saa er Springet ikke langt til ogsaa at lade Staten gribe til det Middel, naar der ikke kan paavises andet. Der blev spurgt, hvor i hele Verden Pryglestraffen har hjulpet. Jeg svarer: man har jo Eksemplet fra England; der viste det sig dog, at Garrotteloven hjalp. Nu ved jeg vel, der er Forskel paa hine Tilfælde, hvor det drejede sig om røveriske Overfald, og saa disse, men alligevel staar det fast, at Pryglene her hjalp, og den Lov gælder jo endnu i England. Der blev talt fra anden Side, jeg tror fra det ærede Medlem for Aarhus 2den Valgkreds (Sabroe) om, hvorledes denne Pryglestraf kunde komme til Anvendelse, naar vi tænke paa de Scener, der forefalde ved Markeder, Gilder og deslige. Der kunde Folk — han nævnte Husmands- og Gaardmandssønner — temmelig uskyldigt komme i Slagsmaal eller Karambolage, og saa maatte vi tænke os Pryglestraffen anvendt paa dem. Det ærede Medlem maa da ikke have læst Lovforslagets § 3 tilstrækkeligt nøje, for der handles ikke om Slagsmaal. Loven kan aldrig anvendes, naar der er Tale om Slagsmaal, det er kun Overfald paa sagesløs Person, som her omtales. Det er ganske vist, at saadant forefalder ogsaa i Forbindelse med Markeder. Jeg har i min Praksis set, at Folk som ere vendte hjem fra Marked i den Tilstand, hvori man der kan komme, har øvet Overfald paa fuldstændig sagesløse Personer, har skamslaaet dem og saa ladet dem ligge, blødende og bevidstløse paa Vejen. Paa dem vil dette Lovforslag unaegtelig kunne anvendes, men det maa ikke sammenstilles med, at Folk, som ere mere eller mindre uskyldige, mere eller mindre udæskede indlade sig i Slagsmaal. — Jeg skal slet ikke indlade mig paa alle de sociale Brøst, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) dvælede ved. At der er saadanne i Massevis er sikkert, og at der i høj Grad trænges til, at vi gribe ind over for dem er ogsaa sikkert, men mine Herrer, lad os holde os til det, der ligger for, lad os ikke glemme, hvad det er, der her er Tale om, hvad det er, vi nu skulle løse; naar vi komme til det andet en anden Gang, tale vi om det. Her er Forhold, der ikke taale